

Arrest

nr. 135 609 van 19 december 2014
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 1 augustus 2014 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van 12 juni 2014 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 14 augustus 2014 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 30 oktober 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 november 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat V. VANDERMEEREN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. BRACKE, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 23 oktober 2003 treedt verzoeker in het huwelijk met mevrouw I. B.

Op 4 juni 2008 dient verzoeker een aanvraag om machtiging tot verblijf in met toepassing van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

Op 11 december 2008 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing waarbij de aanvraag onontvankelijk wordt verklaard en de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Op 15 januari 2009 dient verzoeker een tweede aanvraag in en op 10 november 2009 een derde aanvraag om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

Op 7 oktober 2010 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing waarbij de aanvragen van 15 januari 2009 en 10 november 2009 ongegrond worden verklaard.

Op 18 mei 2011 dient verzoeker een vierde aanvraag om machtiging tot verblijf in met toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Deze aanvraag wordt op 2 maart 2012 onontvankelijk verklaard. Tevens wordt op 5 maart 2012 aan verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) betekend.

Op 4 mei 2012 dient verzoeker een vijfde aanvraag om machtiging tot verblijf in met toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Deze aanvraag wordt op 30 juli 2012 onontvankelijk verklaard. Op 23 augustus 2012 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Op 2 november 2012 scheiden verzoeker en mevrouw I. B. uit de echt.

Op 8 november 2012 legt verzoeker een verklaring van wettelijke samenwoning af met mevrouw L. G. van Belgische nationaliteit.

Op 10 januari 2013 dient verzoeker een aanvraag in tot het verkrijgen van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, mevrouw L. G. met Belgische nationaliteit, als partner in een duurzame relatie (bijlage 19ter).

Op 28 juni 2013 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing tot weigering van een verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Op 30 mei 2013 wordt verzoeker in voorhechtenis genomen in de gevangenis van Antwerpen om redenen van mededaderschap aan inbreuken op de drugswetgeving en bendevoorming. Op 6 september 2013 wordt verzoeker vrijgelaten.

Op 13 december 2013 dient verzoeker een tweede aanvraag in tot het verkrijgen van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, mevrouw L. G. met Belgische nationaliteit, als partner in een duurzame relatie (bijlage 19ter).

Op 12 juni 2014 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris opnieuw de beslissing tot weigering van een verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20), aan verzoeker ter kennis gebracht op 2 juli 2014.

Dit is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

"In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 13.12.2013 werd ingediend door:

Naam: B.

Voorna(a)m(en): M.

Nationaliteit: Marokkaanse

Geboortedatum: (...)

Geboorteplaats: (...)

Identificatienummer in het Rijksregister: (...)

Verblijvende te/verklaart te verblijven te: (...) om de volgende reden geweigerd:

X De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie.

Artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 stelt dat bij een aanvraag gezinshereniging in functie van een Belg de Belgische onderdaan moet aantonen dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige

bestaansmiddelen beschikt. Aan de voorwaarde wordt geacht voldaan te zijn indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, §1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie.

Betrokkene diende een arbeidscontract en 2 loonfiches in van de Belgische onderdaan.

Echter, uit het administratief dossier blijkt dat de Belgische onderdaan sinds 11.02.2014 uit dienst is waardoor de Belgische onderdaan onmogelijk nog over dit inkomen kan beschikken. De regelmaat van de bestaansmiddelen is bijgevolg niet afdoende bewezen. Aan de hand van de voorgelegde documenten kan dan ook niet worden vastgesteld of aan de verblijfsvoorwaarden is voldaan. Het feit dat, op het moment van de aanvraag, wel de bestaansmiddelen ter beschikking waren, doet geen afbreuk aan deze vaststelling.

X Het recht op verblijf wordt om redenen van openbare orde of nationale veiligheid geweigerd. Persoonlijk gedrag van de betrokkene waardoor zijn verblijf ongewenst is om redenen van openbare orde of nationale veiligheid :Uit het administratief dossier blijkt dat betrokkene onder verschillende identiteiten (geboortedata en dus rijksregisternummers) bekend is. Hij staat voor een aantal feiten geseind, voor een ander feit nl. voor 'verdovende middelen: bezit zonder vergunning: handel: vervaardiging zonder vergunning' en 'verboden wapenbezit: vervaardiging herstelling: handel, het dragen' werd betrokkene reeds tot 18 maanden gevangenisstraf veroordeeld waarvan 12 maanden effectief. Uit het administratief dossier (zie PV AN.55.LB.33630-14 van dd. 8.03.2014) blijkt dat betrokkene heden er nog steeds van verdacht wordt er dergelijke activiteiten op na te houden. Uit het PV blijkt daarenboven dat betrokkene en zijn vriendin zelf openlijk vertellen over te tewerkstelling van betrokkene in het zwart, terwijl hij als werkzoekende is ingeschreven. Dit alles getuigt allerm minst van de goede trouw van betrokkene en doet ertoe besluiten dat hij wel degelijk heden nog steeds een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging voor het fundamenteel belang van de samenleving vormt (zie art. 43 van de wet van 15.12.1980).

Gezien het geheel van bovenstaande elementen wordt het recht op verblijf geweigerd aan betrokkene en het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.

Nergens uit het dossier blijkt dat betrokkene houder is van het verblijf op basis van een andere rechtsgrond, noch dat hij een aanvraag lopende heeft op basis van een andere rechtsgrond, vandaar dat overeenkomstig art. 52,§4, 5de lid van het KB van 8.10.1981 een bevel om het grondgebied te verlaten van toepassing is."

2. Over de rechtspleging

Verzoeker heeft binnen de in artikel 39/81, vierde lid van de vreemdelingenwet voorziene termijn van 8 dagen, de griffie in kennis gesteld dat hij geen synthesememorie wenst neer te leggen. Met toepassing van artikel 39/81, laatste lid van voormelde wet wordt de procedure voortgezet overeenkomstig het eerste lid. De Raad doet uitspraak op basis van de middelen uiteengezet in het inleidend verzoekschrift en zonder afbreuk te doen aan artikel 39/60 van de vreemdelingenwet.

3. Onderzoek van het beroep

3.1 In het eerste middel voert verzoeker de schending aan van de materiële motiveringsplicht. In het tweede middel voert verzoeker de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM). In het derde middel voert verzoeker de schending aan van het beginsel van behoorlijk bestuur, het beginsel van fair play, het rechtszekerheidsbeginsel, machtsoverschrijding, het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel.

Ter adstruering van de middelen zet verzoeker het volgende uiteen:

"De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft de bevoegdheid te onderzoeken of de kwestieuze beslissing overeenstemt met de wet;

EERSTE MIDDEL:

-schending van de materiële motiveringsplicht;

Deze motiveringsplicht heeft drie onlosmakelijk met elkaar verbonden verplichtingen tot gevolg:

- 1. motieven van de rechtshandeling moeten kenbaar zijn*
- 2. zij moeten beantwoorden aan de realiteit*
- 3. tenslotte moeten zij draagkrachtig zijn en deze beslissing effectief verantwoorden*

Dat de overheid verplicht is in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de grondslag liggen van de beslissing; Dat deze motieven ook afdoende moeten zijn;

Dat een strafrechtelijke veroordeling uit het verleden niet voldoende is om te gaan zeggen dat verzoeker heden een gevaar vormt voor de openbare orde;

Dat op geen enkel moment blijk gegeven wordt waarom verzoeker heden nog een gevaar zou vormen voor de openbare orde;

TWEEDE MIDDEL:

-schending van art. 8 EVRM:

“1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé-leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien

en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het

land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Dat het recht op gezinshereniging dient gerespecteerd te worden;

Dat door het uitvaardigen van de kwestieuze beslissing geen juist evenwicht werd geëerbiedigd tussen de belangen van verzoeker in het kader van de eerbied voor zijn gezinsleven enerzijds en de belangen van de Belgische openbare orde anderzijds;

Dat de kwestieuze beslissing helemaal niet op zorgvuldige wijze genomen werd;

DERDE MIDDEL:

Schending van beginsel behoorlijk bestuur, beginsel van fair play, rechtzekerheidsbeginsel en machtsoverschrijding, zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel;

Het beginsel van de fairplay houdt in dat de overheid zich onpartijdig moet opstellen bij het nemen van een besluit en de noodzakelijke openheid en eerlijkheid in acht dient te nemen;

Dat het onredelijk en onzorgvuldig is te stellen dat verzoeker niet in aanmerking zou komen;

Dat er op geen enkel moment bewijs wordt geleverd dat verzoeker thans een actueel gevaar zou vormen voor de openbare orde;

Dat een gevaar voor de openbare orde een actuele bedreiging inhoudt op het moment dat de beslissing werd genomen;

Dat men rekening dient te houden met het gedrag van betrokkene, hetwelk in de loop der tijd veranderingen heeft ondergaan;

Dat in een arrest van het Hof van Justitie van 22 mei 2012 (zaak C-348/09) het Hof als voorwaarde stelt voor een verwijderingsmaatregel dat het gedrag van de betrokken persoon een reële en actuele bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving of van het betrokken gastland vormt. In de regel vereist deze vaststelling dat de betrokken persoon een neiging vertoont om dit gedrag in de toekomst voort te zetten;

Dat de bestreden beslissing stelt dat het persoonlijk gedrag een actuele bedreiging vormt voor het fundamenteel belang van de samenleving wegens de aard en de ernst van de gepleegde feiten, doch bevat geen beoordeling of verzoeker de neiging vertoont om dit gedrag in de toekomst verder te zetten, laat staan dat deze een evaluatie maakt van verzoekers gedrag;

Derhalve bevat de bestreden beslissing geen beoordeling die specifiek betrekking heeft op het werkelijke, actuele en ernstige karakter van een bedreiging die verzoekers gedrag zou vormen voor een fundamenteel belang van de Belgische samenleving;

Dat verzoeker absoluut thans geen gevaar uitmaakt voor de openbare orde;

Dat de beslissing onwettig is daar zij tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt;

Dat nergens in de beslissing te lezen staat waarom verzoeker een “actueel” gevaar zou vormen voor de openbare orde waardoor de gemachtigde van de Staatssecretaris niet in alle redelijkheid tot de vaststelling kon komen dat de aanvraag van verzoeker om machtiging tot verblijf ontvankelijk doch ongegrond is;”

Gelet op hun onderlinge samenhang worden de middelen samen behandeld.

3.2. Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van deze van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Waar verzoeker betoogt dat er geen bewijs is geleverd dat hij heden nog een gevaar zou vormen voor de openbare orde wordt de aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht onderzocht in het licht van artikel 43 van de vreemdelingenwet.

Artikel 43 van de vreemdelingenwet, aanhef en 2°, luiden als volgt: *“De binnenkomst en het verblijf mogen aan de burgers van de Unie en hun familieleden slechts geweigerd worden om redenen van openbare orde, van nationale veiligheid of van volksgezondheid en zulks binnen de hierna vermelde perken: (...) 2° de om redenen van openbare orde of nationale veiligheid genomen maatregelen moeten in overeenstemming zijn met het evenredigheidsbeginsel en uitsluitend gebaseerd zijn op het persoonlijk gedrag van de betrokkene. Strafrechtelijke veroordelingen vormen als zodanig geen reden voor deze maatregelen. Het gedrag van de betrokkene moet een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving vormen. Motiveringen die los staan van het individuele geval of die verband houden met algemene preventieve redenen mogen niet worden aangevoerd; (...)”*.

Gelet op het feit dat artikel 43, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet de omzetting vormt van artikel 27, tweede lid van de richtlijn 2004/38/EG, past het om voor de interpretatie van de gehanteerde begrippen de desbetreffende rechtspraak van het Hof van Justitie erop na te slaan. In dit verband is ook rechtspraak nuttig die gewezen werd in het kader van richtlijn 64/22/EEG die “opgeslorpt” werd door richtlijn 2004/38/EG.

Het staat de verweerder niet vrij om het begrip ‘openbare orde’ vervat in artikel 43 van de vreemdelingenwet naar eigen goeddunken te interpreteren, maar hij dient dit op een Unierecht conforme wijze te interpreteren en toe te passen. Conform rechtspraak van het Hof van Justitie volstaat het niet om te verwijzen naar een strafrechtelijke veroordeling op zich. Verzoeker kan op dit punt dan ook worden bijgetreden. Het bestaan van een strafrechtelijke veroordeling doet slechts ter zake voor zover uit de omstandigheden die tot deze veroordeling hebben geleid, blijkt dat sprake is van persoonlijk gedrag dat een actuele bedreiging van de openbare orde vormt.

Een verblijfsweigering is echter wel mogelijk indien uit het persoonlijke gedrag van de betrokken vreemdeling een gedrag blijkt dat van dien aard is dat hieruit een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving kan worden afgeleid.

Het gegeven dat een veroordeling op zich niet volstaat om een verblijfsweigering ten aanzien van een familielid van een Belgische onderdaan te motiveren, impliceert niet dat de gemachtigde niet naar de door dit familielid opgelopen veroordelingen kan verwijzen om aan te tonen dat deze persoon een gedrag vertoont waaruit kan worden afgeleid dat hij tegenwoordig nog steeds een ernstig gevaar vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid.

Verzoeker kan niet worden bijgetreden waar hij stelt dat op geen enkel moment wordt aangeduid waarom verzoeker heden nog een gevaar zou vormen voor de openbare orde. In de bestreden beslissing wordt dit wel degelijk gemotiveerd:

“Het recht op verblijf wordt om redenen van openbare orde of nationale veiligheid geweigerd. Persoonlijk gedrag van de betrokkene waardoor zijn verblijf ongewenst is om redenen van openbare orde of nationale veiligheid :Uit het administratief dossier blijkt dat betrokkene onder verschillende identiteiten (geboortedata en dus rijksregisternummers) bekend is. Hij staat voor een aantal feiten geseind, voor een ander feit nl. voor 'verdovende middelen: bezit zonder vergunning; handel: vervaardiging zonder vergunning' en 'verboden wapenbezit: vervaardiging herstelling: handel, het dragen' werd betrokkene reeds tot 18 maanden gevangenisstraf veroordeeld waarvan 12 maanden effectief. Uit het administratief dossier (zie PV AN.55.LB.33630-14 van dd. 8.03.2014) blijkt dat betrokkene heden er nog steeds van verdacht wordt er dergelijke activiteiten op na te houden. Uit het PV blijkt daarenboven dat betrokkene en zijn vriendin zelf openlijk vertellen over te tewerkstelling van betrokkene in het zwart, terwijl hij als werkzoekende is ingeschreven. Dit alles getuigt allerminst van de goede trouw van betrokkene en doet ertoe besluiten dat hij wel degelijk heden nog steeds een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging voor het fundamenteel belang van de samenleving vormt (zie art. 43 van de wet van 15.12.1980).”

Verzoeker stelt bovendien zelf vast in zijn verzoekschrift *“dat de bestreden beslissing stelt dat het persoonlijk gedrag een actuele bedreiging vormt voor het fundamenteel belang van de samenleving wegens de aard en de ernst van de gepleegde feiten, (...)”*.

Waar verzoeker zijn betoog vervolgt met “(...) *doch bevat geen beoordeling of verzoeker de neiging vertoont om dit gedrag in de toekomst verder te zetten, laat staan dat deze een evaluatie maakt van verzoekers gedrag*” dient te worden vastgesteld dat uit een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing blijkt dat dit wel degelijk is gebeurd.

In casu doet de gemachtigde van de staatssecretaris meer dan wijzen op de strafrechtelijke veroordeling. De gemachtigde van de staatssecretaris verduidelijkt welke omstandigheden ten grondslag liggen aan de veroordeling en in de bestreden beslissing wordt eveneens gesteld dat uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker onder verschillende identiteiten bekend is en hij voor een aantal feiten geseind staat, wat door verzoeker niet wordt betwist. Evenmin wordt betwist dat uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker heden er nog steeds van verdacht wordt er dergelijke activiteiten op na te houden en dat verzoeker en zijn vriendin openlijk vertellen over de tewerkstelling van verzoeker in het zwart terwijl hij als werkzoekende is ingeschreven.

Het is correct dat de gemachtigde in de bestreden beslissing melding maakt van de door verzoeker opgelopen strafrechtelijke veroordeling tot 18 maanden gevangenisstraf waarvan 12 maanden effectief, die door verzoeker niet wordt betwist - uit het administratief blijkt dit een veroordeling door de correctionele rechtbank te Antwerpen op 23 maart 2012 te zijn - doch er blijkt niet dat dit het determinerende motief betreft van de beslissing en dat de gemachtigde enkel op deze grond het verblijf van meer dan drie maanden weigerde.

De Raad wijst er bovendien op dat artikel 43 van de vreemdelingenwet niet inhoudt dat het “persoonlijk gedrag” niet kan worden afgeleid uit de aard en ernst van de gepleegde feiten die aanleiding hebben gegeven tot de strafrechtelijke veroordeling. Om de toepassing van artikel 43 van de vreemdelingenwet te verantwoorden, wees de gemachtigde derhalve concreet op de aard en ernst van de door verzoeker gepleegde feiten.

Gelet op het voorgaande, bevat de bestreden beslissing - in tegenstelling tot hetgeen verzoeker voorhoudt - dan ook wel degelijk een beoordeling die specifiek betrekking heeft op het werkelijke, actuele en ernstige karakter van een bedreiging die verzoekers gedrag zou vormen voor een fundamenteel belang van de Belgische samenleving.

In zoverre verzoeker lijkt aan te geven dat de weigering van verblijf van meer dan drie maanden enkel zou steunen op de strafrechtelijke veroordeling, mist zijn betoog dan ook feitelijke grondslag.

Verzoeker maakt bijgevolg niet aannemelijk dat niet wordt aangegeven waarom verzoeker heden nog een gevaar zou vormen voor de openbare orde.

Verzoeker blijft verder, aan de hand van zijn weinig concrete uiteenzetting, in gebreke aan te tonen dat gemachtigde op basis van onjuiste gegevens of op kennelijk onredelijke wijze of met miskennis van artikel 43 van de vreemdelingenwet heeft geoordeeld dat het persoonlijk gedrag van verzoeker een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging vormt voor een fundamenteel belang van de samenleving, met name de vrijwaring van de openbare orde en openbare veiligheid. De vaststellingen in de bestreden beslissing volstaan om de bestreden beslissing te schragen.

3.3. Artikel 8 van het EVRM luidt als volgt:

“Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad in de eerste plaats na of er een privé- en/of familie- en gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/of familie- en gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (cf. EHRM 13

februari 2001, Ezzoudhi/Frankrijk, § 25; EHRM 31 oktober 2002, Yildiz/Oostenrijk, § 34; EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 21).

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip 'familie- en gezinsleven' noch het begrip 'privéleven'. Beide begrippen zijn autonome begrippen die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (cf. EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland, § 150).

Het begrip 'privéleven' wordt evenmin gedefinieerd in artikel 8 van het EVRM. Het EHRM benadrukt dat het begrip privéleven een brede term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29).

De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beiden, is een feitenkwestie.

De volgende vraag die de Raad dient te onderzoeken is of er sprake is van een inmenging in het privé- en/of familie- en gezinsleven. Of daarvan daadwerkelijk sprake is, moet nagezien worden in het licht van de vraag of de vreemdeling voor de eerste keer om toelating heeft verzocht, dan wel of het gaat om de weigering van een voortgezet verblijf.

Gaat het namelijk om een eerste toelating dan oordeelt het EHRM dat er geen inmenging is en geschiedt geen toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM. In dit geval moet er volgens het EHRM onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38). Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is er schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37).

Gaat het om een weigering van een voortgezet verblijf dan aanvaardt het EHRM dat er een inmenging is en dan dient het tweede lid van artikel 8 van het EVRM in overweging te worden genomen. Het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het privéleven en voor het familie- en gezinsleven is niet absoluut. Binnen de grenzen gesteld door het voormelde lid, is de inmenging van het openbaar gezag toegestaan voor zover die bij wet is voorzien, ze geïnspireerd is door een of meerdere van de in het tweede lid van artikel 8 van het EVRM vermelde legitieme doelen en voor zover ze noodzakelijk is in een democratische samenleving om ze te bereiken. Vanuit dit laatste standpunt is het de taak van de overheid om te bewijzen dat zij de bekommernis had om een juist evenwicht te bereiken tussen het beoogde doel en de ernst van de inbreuk.

Inzake immigratie heeft het EHRM er in beide voormelde gevallen en bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67). De Staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen.

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met de loutere goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka/België, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de

taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

Wanneer de verzoekende partij een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, is het in de eerste plaats zijn taak om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende precieze wijze het bestaan van het door haar ingeroepen privéleven en familie- en gezinsleven aan te tonen, alsook de wijze waarop de bestreden beslissing dit heeft geschonden.

Verzoeker betoogt dat er geen juist evenwicht wordt geëerbiedigd tussen zijn belangen en de belangen van openbare orde.

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat verzoeker zich beperkt tot zeer algemene bewoordingen en geen enkel concreet gegeven aanvoert waaruit kan vastgesteld worden dat hij een beschermenswaardig gezinsleven heeft in België.

In de mate dat verzoeker doelt op de wettelijke samenwoning met zijn partner, wijst de Raad er op dat de bestreden beslissing handelt om een eerste toelating tot verblijf en geen weigering van een voortgezet verblijf zodat er in deze stand geen inmenging is in het gezinsleven van de verzoekende partij.

In dit geval moet worden onderzocht of er een positieve verplichting is voor de Staat om het recht op gezinsleven te handhaven.

Teneinde de omvang van de verplichtingen die voor een Staat uit artikel 8, eerste lid van het EVRM voortvloeien te bepalen, dient in de eerste plaats te worden nagegaan of er hinderpalen worden aangevoerd voor het uitbouwen of het verderzetten van een normaal en effectief gezinsleven elders. Zolang er geen hinderpalen kunnen worden vastgesteld voor het leiden van een gezinsleven elders, zal er geen sprake zijn van een gebrek aan eerbiediging van het gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM.

In het verzoekschrift voert verzoeker geen enkel gegeven aan waaruit kan blijken dat hij zijn gezinsleven niet elders dan in België kan verderzetten. Hij toont *in casu* niet aan dat er ernstige hinderpalen zijn die hem beletten om met zijn partner in zijn land van herkomst of elders te verblijven en maakt evenmin aannemelijk dat hij enkel in België met haar kan samenleven. Verzoeker en zijn partner konden, gelet op de illegale verblijfssituatie van verzoeker, ook niet onwetend zijn dat de precaire of onwettige verblijfssituatie van verzoeker tot gevolg had dat het voortbestaan van het gezinsleven in België vanaf het begin precair was.

Uit de loutere omstandigheid dat verzoeker in precair en illegaal verblijf een privéleven heeft opgebouwd in België, kan geen gerechtigde verwachting op een toelating tot verblijf en bescherming tegen verwijdering onder artikel 8 van het EVRM gehaald worden (zie in die zin EHRM 5 september 2000 nr. 44328/98, Solomon v Nederland, EHRM 31 juli 2008, nr. 265/07, Darren Omoregie v. Noorwegen; EHRM 26 april 2007, nr. 16351/03, Konstatinov v Nederland en EHRM 8 april 2008 nr. 21878/06 Nyanzi v Verenigd Koninkrijk, par 77). De Belgische samenleving kan ook slechts functioneren indien elkeen de democratisch tot stand gekomen rechtsregels respecteert.

In dit verband moet ook worden benadrukt dat artikel 8 van het EVRM geen vrijgeleide vormt om de bestaande immigratieprocedures naast zich neer te leggen en er derhalve geen 'recht op gezinshereniging' zonder meer en als dusdanig bestaat, zoals verzoeker voorhoudt.

De bestreden beslissing heeft voorts niet tot gevolg dat verzoekende partij enig verblijfsrecht ontnomen wordt. Onder deze omstandigheden valt de eventuele scheiding van het gezin niet onder de verantwoordelijkheid van de Belgische overheden (cf. EHRM 20 maart 1991, 15.576/89, Cruz Varas/Zweden; RvS 4 maart 2002, nr. 104.270 en cf. M. VAN DE PUTTE, "Straatsburg gaat vreemd", T.Vreemd.1994, 3-16).

Er blijkt derhalve niet dat er sprake is van een effectieve inmenging in het gezinsleven van verzoeker of dat op verweerder enige, uit artikel 8 van het EVRM voortvloeiende, positieve verplichting zou rusten om verzoeker toe te laten tot een verblijf op het Belgisch grondgebied. Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om

zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan beschouwd worden als een schending van artikel 8 van het EVRM (RvS 22 februari 1993, nr. 42.039; RvS 20 juli 1994, nr. 48.653; RvS 13 december 2005, nr. 152.639). Nu geen schending kan worden vastgesteld van artikel 8, eerste lid van het EVRM dient geen verdere toetsing aan het tweede lid van deze verdragsbepaling doorgevoerd te worden.

In casu kan dan ook geen schending van artikel 8 van het EVRM worden vastgesteld.

3.4. Verzoeker voert de schending aan van het "beginsel van behoorlijk bestuur" zonder aan te duiden welk beginsel van behoorlijk bestuur hij geschonden acht. Er ontbreekt bijgevolg een voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel.

De Raad dient er dan ook op te wijzen dat, luidens artikel 39/78 *juncto* 39/69, § 1, tweede lid, 4° van de vreemdelingenwet het verzoekschrift onder meer een uiteenzetting moet bevatten "van de feiten en de middelen". Onder "middel" in de zin van deze bepaling moet worden verstaan: de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing werd geschonden (RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2004, nr. 135.618; RvS 17 december 2004, nr. 138.590).

Een middel dat gesteund is op de schending van een algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, waaromtrent geen nadere aanduidingen worden verschaft, is onontvankelijk (RvS 16 februari 1999, nr. 78 751). Dit onderdeel van het middel is derhalve onontvankelijk.

Het beginsel van de "fair play" houdt in dat de overheid zich onpartijdig moet opstellen bij het nemen van een besluit en de noodzakelijke openheid en eerlijkheid in acht dient te nemen. Dit beginsel is maar geschonden indien er in hoofde van de overheid sprake is van opzet, kwade trouw of moedwilligheid (RvS 3 december 2007, nr. 177.513). Dit houdt in dat dergelijke elementen dienen te worden aangetoond, *quod non in casu*. Het is niet omdat de verwerende partij een voor verzoeker onwenselijke beslissing treft, dat er sprake is van opzet, kwade trouw of moedwilligheid.

Het rechtszekerheidsbeginsel dat verzoeker ook geschonden acht, is een uit de rechtsstaat voortvloeiend beginsel dat inhoudt dat het recht voorzienbaar en toegankelijk dient te zijn zodat de rechtssubjecten in staat zijn de rechtsgevolgen van hun handelingen op voorhand in te schatten, en dat die rechtssubjecten moeten kunnen vertrouwen op een zekere standvastigheid bij het bestuur (RvS 11 januari 2007, nr. 166.563; I. OPDEBEEK en M. VAN DAMME (eds.), *Beginselen van behoorlijk bestuur*, Brugge, die Keure, 2006, 315-349). Gelet op de bespreking hierboven kan geen schending van het rechtszekerheidsbeginsel worden aangenomen.

Van machtsoverschrijding is er sprake wanneer de bestuursoverheid zich de bevoegdheid aanmatigt die de wet aan een ander overheidsorgaan heeft opgedragen. De beschouwingen die de verzoekende partij naar voor brengt, tonen niet aan dat er sprake zou zijn van machtsoverschrijding. De verwerende partij heeft haar bevoegdheid, zoals omschreven in de vreemdelingenwet, niet overschreden.

Waar verzoeker de schending aanvoert van het zorgvuldigheidsbeginsel, dient er op te worden gewezen dat het zorgvuldigheidsbeginsel aan de overheid de verplichting oplegt haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954).

Verzoeker slaagt er niet in aan te tonen met welke feiten of gegevens, die aan verweerder gekend waren of gekend dienden te zijn op het ogenblik van de beslissing, geen rekening werd gehouden. Waar verzoeker voorhoudt dat zijn gedrag in de loop der tijd veranderingen heeft ondergaan en dat hij thans geen gevaar uitmaakt voor de openbare orde, staat hij deze beweringen niet.

Uit de gegevens van het dossier en uit wat voorafgaat, blijkt dat verweerder op basis van een correcte feitenvinding tot zijn conclusie is gekomen, zodat geen schending van het zorgvuldigheidsbeginsel kan worden vastgesteld.

Betreffende de schending van het redelijkheidsbeginsel wijst de Raad de verzoekende partij er op dat de keuze die een bestuur maakt slechts het redelijkheidsbeginsel schendt wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men

voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Het redelijkheidsbeginsel staat de rechter niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82 301).

Nu geen kennelijke wanverhouding werd aangetoond tussen de overwegingen die de bestreden beslissing onderbouwen en het dispositief van deze beslissing kan verzoeker ook niet gevolgd worden waar hij stelt dat het redelijkheidsbeginsel geschonden werd.

Verzoeker blijft verder, aan de hand van zijn weinig concrete uiteenzetting, in gebreke aan te tonen dat gemachtigde op basis van onjuiste gegevens of op kennelijk onredelijke wijze of met miskenning van artikel 43 van de vreemdelingenwet.

Met zijn betoog maakt verzoeker een schending van de materiële motiveringsplicht, van artikel 43 van de vreemdelingenwet of van artikel 8 van het EVRM niet aannemelijk. Evenmin maakt de verzoekende partij aannemelijk dat er sprake is van een schending van het beginsel van fair play, het rechtszekerheidsbeginsel, het zorgvuldigheidsbeginsel of het redelijkheidsbeginsel, noch van een ander beginsel van behoorlijk bestuur of dat er sprake is van machtsoverschrijding.

Ten overvloede merkt de Raad op dat de bestreden beslissing is gesteund op twee motieven. Het weigeren van het recht op verblijf om redenen van openbare orde of nationale veiligheid betreft het tweede motief. In het eerste motief van de bestreden beslissing wordt uiteengezet dat verzoeker niet voldoet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie en meer bepaald de voorwaarde uit artikel 40ter van de vreemdelingenwet, zijnde dat bij een aanvraag gezinshereniging in functie van een Belg de Belgische onderdaan moet aantonen dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. Dit motief wordt niet betwist en blijft derhalve staande.

Het eerste, tweede en derde middel zijn, in de mate dat ze ontvankelijk zijn, ongegrond.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien december tweeduizend veertien door:

mevr. N. MOONEN,
dhr. M. DENYS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

N. MOONEN